

സാഹിത്യവാദപഥം

ഒവിൾ എന്ന ലാറൻ കവി തന്റെ 'മെറ്റാമോർഫസിസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പിഗ്മേലിയന്റെ കഥ മനോഹരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹമല്ലാതെ വേറെയാരും അതു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. വേശ്യാന്തം അംഗീകരിച്ച ജീവിച്ച സ്ത്രീകളെക്കണ്ടു പിഗ്മേലിയൻ സ്ത്രീദേഷിയായി മാറി. അതുകൊണ്ട് അയാൾ വിവാഹം കഴിച്ചതേയില്ല. പക്ഷേ, കലാകാരനായ അയാൾ അദ്ഭുതാവഹമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടെ ദന്തത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീരൂപം നിർമ്മിച്ചു. ഈ ലോകത്തു ജനിച്ച ഏതു സ്ത്രീക്കുള്ളതിനേക്കാളും സൗന്ദര്യം ആ ദന്ത പ്രതിമയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ജീവനുള്ള പെൺകുട്ടി തന്നെ അത്. വിനയം വിലക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ താൻ അവിടെയൊക്കെ ഓടി നടക്കുമായിരുന്നുവെന്ന പ്രതിനിധാനം അവൾ ഉളവാക്കിയത്. പിഗ്മേലിയന്റെ കലാഅങ്ങനെ കലയെ മറച്ചുവെച്ചു. വിസ്മയം കൊണ്ടു വിടർന്ന കണ്ണുകളോട് അതിനെ നോക്കിനിന്ന ആ കലാകാരൻ തീവ്രരാഗത്തിൽ വീണു. അയാൾ അതിനെ ചുംബിച്ചു. തിരിച്ച് അത് ഇങ്ങോട്ടു ചുംബിക്കുമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചു. അതിനോട് സംസാരിച്ചു. ആ സുന്ദരിയെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. അതിന്റെ മേനിയിൽ വിരലമർത്തുമ്പോൾ അതിൽ പാടു വീണേക്കുമെന്നു പിഗ്മേലിയൻ കരുതി. അയാൾ അതിനു പല നിറമുള്ള പൂക്കളും മിനുക്കിയ കല്ലുകളും കൊണ്ടുകൊടുത്തു. അവളുടെ വിരലുകളിൽ മോതിരങ്ങൾ അണിയിച്ചു. കാതുകളിൽ പവിഴങ്ങൾ ചാർത്തി. കഴുത്തിൽ മലയിട്ടു. "ഈ ദന്ത പ്രതിമയെപ്പോലെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ എനിക്ക് ഭാര്യയായി നൽകേണമേ" എന്ന് അയാൾ വിനസ് ദേവതയോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ് അയാൾ പീടിയിലെത്തി പ്രതിമയുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. അയാൾ ആ രൂപത്തെ ഉമ്മവെച്ചു. അതിനു ചുറ്റുമുള്ളതെല്ലാം അയാൾക്ക് തോന്നി. ദന്തത്തിന്റെ കാഠിന്യം അപ്പോൾ ഇല്ല. വിരലിന്റെ അമർത്തിയിടത്തു പാട്. സൂര്യരശ്മിയേറ്റ് വെഴുകി ഉരുകുന്നതുപോലെ ഒരുവ. പിഗ്മേലിയൻ അദ്ഭുതം. അവളുടെ കവിൾത്തടങ്ങൾ അരുണിമയാർന്നു. രക്തധമനികൾ സ്പന്ദിച്ചു. അതേ അവൾക്ക് ജീവനുണ്ടായിരിക്കുന്നു. സുന്ദരമായ പ്രതിമയല്ല അത്;

സുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടി. വിനസ് ദേവതയ്ക്ക് പിഗ്മേലിയൻ നന്ദി പറഞ്ഞു.

ഈ പിഗ്മേലിയൻ കഥയുടെ നവീനമായ നാടകീയാവിഷ്കാരമാണ് ഷായുടെ 'പിഗ്മേലിയൻ' എന്ന കൃതി. ഹെൻറി ഹിഗ്വിൻസാണ് ഷായുടെ പിഗ്മേലിയൻ. അയാളുടെ കാമുകി എലിസയ്യും. അവൾ ലണ്ടന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ഒരു പൂക്കായിയാണ്. എലിസയ്യുടെ വർത്തമാനം കേട്ട് അതിന്റെ സവിശേഷതകൾ കുറിച്ചെടുക്കുകയാണ് ഹിഗ്വിൻസ്. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ അദ്ദേഹത്തിന് തെരുവിൽ എന്തവകാശമുണ്ടോ അതേ അവകാശം തനിക്കുമുണ്ടെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ ഹിഗ്വിൻസിനു ദേഷ്യം വന്നു. അമ്മട്ടിൽ താഴ്ന്നതും ഇംഗ്ലീഷ് സാമ്പത്തികശാസ്ത്രങ്ങൾ (ഭാഷയെന്ന മട്ടിൽ) പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അവൾക്ക് ഒരിടത്തു നിലക്കാനുമുള്ള അവകാശമില്ലെന്നാണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്. മാത്രമല്ല അവൾക്ക് ജീവിച്ചിരിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലുമില്ല. ഷേയ്ക്സ്പിയറിന്റെയും മിൽട്ടന്റെയും ഭാഷ. ബൈബിളിലെ ഭാഷ. അതാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. അവൾ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയെ അവലംബിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജീവിതാവസാനം വരെ അവൾ

ഓടയിലെ കിടക്ക. കിഴക്കൻ ലണ്ടനിലെ അവളെ പടിഞ്ഞാറൻ ലണ്ടനിൽ താമസിപ്പിക്കാം. നല്ലപോലെ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരിക്കാം. എങ്കിലും അവളുടെ ഭാഷ ഓടയിലെ ഭാഷ തന്നെയായിരിക്കും. ചെയ്യേണ്ടതെന്താണ്? അവളുടെ ഭാഷയ്ക്കു മാറ്റം വരുത്തണം. അതു ചെയ്താൽ സമൂഹത്തിൽ അവൾക്ക് അന്തസ്സുണ്ടാകും. ഭാഷാപരങ്ങളായ പരിമിതികൾ മാറ്റൂ. സമൂഹത്തിന്റെ പരിമിതികൾ മാറ്റാം എന്നാണ് ഷായുടെ മതം. നല്ല ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കാൻ എലിസയെ പഠിപ്പിച്ച് ഹിഗ്വിൻസ് അവളെ 'ലേഡി'യാക്കി മാറ്റുന്നു.

മഹാനായ ഷാ പറഞ്ഞത് സത്യമാണെന്ന് ഞാനെന്തിന് പറയണം? വായനക്കാർക്കുതന്നെ അറിവുള്ള കാര്യമാണല്ലോ അത്. കാഴ്ചയ്ക്ക് അതിസുന്ദരി, ദ്രഷ്ടാവീനു ബഹുമാനം. അങ്ങനെയിരിക്കെ അവൾ കൂട്ടുകാരിയോടു സംസാരിക്കുന്നത് അയാൾ കേൾക്കുന്നു. "എന്തെങ്കിലും മൊലവും വിരപ്പിച്ചു ഇരിക്കുന്നത്. വല്ല കൃതാണ്ടവും ഒപ്പിച്ചെങ്കിൽ നീ പറ. അല്ലെങ്കിൽ പങ്കുലാക്ഷിയോട് ഒന്നു കേട്ടു നോക്ക്" എന്ന് അവളുടെ നാവിൽ നിന്നു വീണാലോ? ആ സൗന്ദര്യത്തോടായിരിക്കും ദ്രഷ്ടാവിന്റെ പുച്ഛമത്രയും. സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല, പുരുഷനെപ്പോലും നീച്ചും ഇതു ശരിതന്നെ. ബസ്സ് സ്റ്റോപ്പിൽ നിന്ന എന്റെ അടുക്കലേത്തി ആ സുന്ദര പുരുഷൻ. ഉജ്ജ്വലമായ വേഷം. ഹോറിൻ ബ്രിഫ്കെയ്സ്. മേൽമീശ ആ യുവാവിന്റെ സൗന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. വല്ല മുഖത്തും ആ മുഖമെന്ന് അമർന്നാൽ രണ്ടാമത്തെയാളിന് ഹാർഡ് ടുത്ത് ബ്രഷ് ഉരുയുന്ന അസുഖം ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്ന് ഞാൻ ആലോചിച്ചു കൊണ്ടു നിലക്കുമ്പോൾ അയാൾ എന്നോടൊരു ചോദ്യം: "ലിമിറ്റേഡ് സ്റ്റോപ്പ് ബസ്സ് ഇവിടെ നിറുത്തുമോ?" limited എന്നതിന്റെ ആ നൂതനമായ ഉച്ചാരണം കേട്ട് എന്റെ "നാവിറങ്ങിപ്പോയി." അയാൾ പിന്നീടൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ലോകത്തിന്റെ പൊരുത്തക്കേടു കണ്ട് ഓരോ മനുഷ്യനും അന്യനായി—outsider ആയി—മാറുന്നുവെന്ന് അസ്തിത്വവാദികൾ പറഞ്ഞു. എന്നെ സ്റ്റാമ്പ്ഡ് ചെയ്താണെങ്കിൽ നേരത്തേ പറഞ്ഞ

ഭാര്യയും കാമുകിയും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമെന്ത്? കാമുകിയോട് അവൾ സുന്ദരിയാണെന്ന് വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ കള്ളം പറഞ്ഞാൽ മതി. ഭാര്യയോടാണെങ്കിൽ അവൾ വയ്ക്കുന്ന കൂട്ടാൻ നല്ല സ്വാഭാണെന്ന് എപ്പോഴും കള്ളം പറയണം.

സ്മൃതികളും സ്മരണമാരുമാണ് എനിക്ക് അന്ത്യയുടെ തോന്നൽ ഉളവാക്കുന്നത്. ഭാഷാപരമായ ഈ അരക്ഷിതാവസ്ഥയാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥ.

☆ ☆ ☆

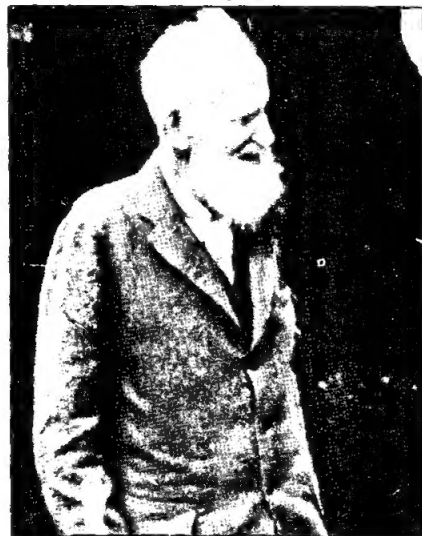
കോളിൻ വിൽസന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പലർക്കും ഇഷ്ടമല്ല. പക്ഷേ, ഞാൻ അവ "ആർത്തി"യോടെ വാങ്ങുന്നു. വായിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ സർ ജോസ് ബ്രിൻസിന്റെ The Mysterious Universe എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചതിന്റെ അസുഖഭാവമുണ്ടായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദ്യത്തെ വാക്യം 'The eternal silence of these infinite spaces terrifies me' എന്നാണ്. ഇതു വായിച്ച് പ്രകമ്പനം കൊണ്ട വിൽസൺ ഇതിന്റെ വിശദീകരണത്തിനു വേണ്ടി എഡിങ്ടൻ ഇരുപതു പുറം വരുന്ന കത്തെഴുതിവെച്ചു. എഡിങ്ടന്റെ മേൽവിലാസം അനേഷിച്ചപ്പോൾ ലൈബ്രറിയൻ അറിയിച്ചു അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞെന്ന്. ബ്രിൻസിന്റെ വാക്യം വായിച്ച വിൽസൺ അതിലെ ആശയവുമായി ഇണങ്ങി. ഈ ഇണക്കം ഇനിപ്പിക്കാൻ ഭാഷ അസമർത്ഥമാണെങ്കിൽ ആളുകൾ എന്തിന് എഴുതുന്നു?

നൂറിൽ ഇരുപത്തഞ്ച്

കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാർ 'ഭാരത പര്യടനം' എഴുതിയപ്പോൾ വ്യക്തിവിവേകകാരന്റെ ശിഷ്യനായി പ്രത്യക്ഷനാവുകയായിരുന്നു വെന്ന് ഞാൻ മുൻപൊരിക്കൽ പറഞ്ഞപ്പോ. എങ്കിലും യുക്തികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള ആ യുക്തികളുടെ അവാസ്തവികത സൂക്ഷ്മവിചിന്തനം കൊണ്ട സ്പഷ്ടമാകുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ സ്പഷ്ടീഭവിക്കുമ്പോൾ 'മഹാഭാരത'ത്തിലെ ധർമ്മമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് അധർമ്മമായിത്തോന്നി എന്ന സത്യം നമ്മൾ ഗ്രഹിക്കും. ഭാരത പര്യടനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനാകുന്ന കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാർ 'രാജാഗണ'ത്തിലെ ('രാജാജന'മെന്നല്ല) കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാർ. അവിടെയും വ്യക്തിവിവേകകാരനെ ചിലയിടങ്ങളിൽ കാണാമെങ്കിലും ഏറിയകൂറും സർഗ്ഗാത്മക ചിന്തയിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന നിരൂപകനെ നമുക്കു ദർശിക്കാം (നളചരിത്രത്തെ അവലംബിച്ച് അദ്ദേഹമെഴുതിയ പ്രബന്ധം ഒരു ഉദാഹരണം). ഇവിടെ സർഗ്ഗാത്മക ചിന്ത എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത് നൂതന ചിന്തകളെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ്. സർവ്വസാധാരണങ്ങളായ വിചാരശീലങ്ങളോട് 'അകലെ' എന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചിട്ട് സവിശേഷതയാർന്ന ചിന്തകളെ അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്തു. അവയെ നിവേശനം ചെയ്തപ്പോൾ കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാരുടെ നിരൂപണ പ്രബന്ധത്തിന് ഉജ്ജ്വലത കൈവന്നു. ചിന്തയിലെ ആ സർഗ്ഗാത്മകതയ്ക്കിന് അമിത പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം യത്നിച്ചില്ല. യത്നിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതിപ്രയത്നത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാകുമായിരുന്നു. അതോടെ നിരൂപകൻ വീഴുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

സാഹിത്യനിരൂപണത്തിനു ശ്രമിക്കുന്ന

ആരും ഈ സർഗ്ഗാത്മക ചിന്തയ്ക്കാണ് ഊന്നൽ നല്കേണ്ടത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ പഴകിയ വിചാരശീലങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളാവും. തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരന്റെ കാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉപന്യസിക്കുന്ന ടോണി മാത്യുവിന് ഒരു നൂതനാശയവും നല്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ തെറ്റാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, സർഗ്ഗാത്മകത അല്ലെങ്കിൽ നൂതനതാമ ഉളവാക്കുന്ന ചാതുര പ്രബന്ധത്തിനില്ല. കാവ്യത്തെക്കുറിച്ച് ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ പണ്ടു പറഞ്ഞതൊക്കെ എടുത്തു നിരത്തി വിചാരശീലത്തിൽ ഞാൻ പഴയ പുളളിതന്നെ എന്നു വ്യക്തമാക്കിത്തന്നെ ടോണി മാത്യുവിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധം കോളേജ് ബോയ് കോപൊസിഷൻ പോ

ബർണാഡ്ഷാ

ലിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ ഈ പ്രബന്ധത്തിനു മാർക്കിട്ടാൽ നൂറിൽ മൂപ്പത്തഞ്ചു മാർക്കിട്ടും. പിന്നെ ചില തെറ്റുകൾക്കു മാർക്ക് കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ തെറ്റുകൾ: 1) ജീവിതദർശന വാചകത്തിൽ (പുറം 32, കോളം 1)—Sentence എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വാചകമെന്നെഴുതുന്നതു തെറ്റ്. വാക്യം എന്നു വേണം. 2) മുമ്പു തന്നെ (കോളം 2)—മുൻപ് എന്നതു ശരി. 3) സാമൂഹ്യ.... (പുറം 33, കോളം 1)—സാമൂഹികം എന്നു വേണം. 4) ഉദ്ഗാതാവുമായിരിക്കണം (കോളം 3)—യാഗാ നടത്തുമ്പോൾ സാമവേദ മന്ത്രങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നവനാണ് ഉദ്ഗാതാവ്. സ്തോതാവ് എന്നാകാം. 5) കാവ്യപന്ഥാവിലൂടെ (പുറം 34, കോളം 2)—പന്ഥാവ് സമാസത്തിൽ പഥമെന്നാകും. താരാപഥം, സാഹിത്യപഥം, സഞ്ചാരപഥം ഇനിയുമുണ്ട് തെറ്റുകൾ. അവ പോകട്ടെ. ഒരു തെറ്റിനു രണ്ടു മാർക്ക് എന്ന കണക്കുവച്ച് പത്തു മാർക്ക് കുറയ്ക്കാം. (5X2 = 10). അപ്പോൾ ടോണി മാത്യു എന്ന കോളേജ് സ്റ്റുഡൻറിന് കിട്ടുന്ന മാർക്ക് നൂറിൽ

ഇരുപത്തഞ്ച് (പ്രബന്ധം മാത്യുമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ).

കാലനും ബോധക്കേട്

തിരുവനന്തപുരത്ത് മാത്യുമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് കിട്ടുന്നത് ചൊവ്വാഴ്ചയാണ്. അന്നു തന്നെ ഞാനതു വായിച്ചു തീർക്കും. ബുധനാഴ്ച സാഹിത്യവാരഫലം എഴുതിത്തുടങ്ങും. അപ്പോഴേക്കും ഓരോ വാരികയായിവരും. മാത്യുമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് വായിച്ച ദിവസം രാത്രി ഞാനൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ഞാൻ മരിച്ചു. പോത്തിന്റെ പുറത്തു കയറുമായി ഇരിക്കുന്ന കാലന്റെ മുൻപിൽ എന്നെ കൊണ്ടു ചെന്നിരിക്കുകയാണ് കാലദൂതന്മാർ. രക്തരൂക്ഷിതങ്ങളായ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് കാലൻ എന്നെ നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു: "എടാ, സാഹിത്യവാരഫലമെഴുതിയ നിന്നെ തിളച്ചു എണ്ണ നിറച്ച ചെമ്പുകിടാരത്തിലിട്ട് പൊരിക്കേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും മലയാള വാരികകളിലെ ചെറുകഥകൾ വായിച്ചു നീ പാപവിമുക്തനായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരുക്കൊല്ലം കൂടി നീ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചു കൊള്ളൂ. നിനക്ക് എവിടെ പോകണം? തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു തന്നെ അയയ്ക്കട്ടോ?" ഞാൻ വിറച്ചുകൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞു: "പ്രഭോ എന്നെ തിരുവനന്തപുരത്ത് അയയ്ക്കരുതേ. അവിടെക്കല്ല ഇന്ത്യയിലേക്കു തന്നെ അയയ്ക്കരുതേ. വേറെ ഏതു രാജ്യത്തു വേണമെങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളാം." കാലൻ ചോദിച്ചു: "എന്തെടാ ഇന്ത്യയോടും കേരളത്തോടും കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ തിരുവനന്തപുരത്തോടും ഇത്ര വെറുപ്പ്?" ഞാൻ മറുപടി നല്കി: "പ്രഭോ തിരുവനന്തപുരത്താണെങ്കിൽ കാലത്ത് വെള്ളം കിട്ടുകില്ല. ടാപ്പ് തുറന്നാൽ 'ശൂ' എന്നൊരു ശബ്ദം മാത്രം. ചുടുകാലത്ത് ദിവസം പത്തു തവണയെങ്കിലും വിദ്യുച്ഛക്തി പോകും. കാലത്തു തൊട്ടു വൈകുന്നേരം വരെ പിരിവുകാർ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അരി വാങ്ങാനുള്ള പണമെടുത്ത് അവർക്ക് കൊടുത്തിട്ട് പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടതായി വരും. ബസ്സിൽ തിരക്കു കാരണം യാത്രവയ്യ. ഓട്ടോറിക്ഷയിലും ഇപ്പോൾ കോറൻ വയ്യ. അത്രയ്ക്ക് കൂടുതലാണ് കൂലി. ഞായറാഴ്ചയാണെങ്കിൽ 'റിപ്പയർ' എന്നു പറഞ്ഞ് ഇലക്ട്രിസിറ്റി തുടർച്ചയായിട്ട് ഇല്ലേയില്ല. വടക്കേയിന്ത്യയിൽ പോയാൽ അങ്ങയുടെ തീരുമാനത്തെയും ലംഘിച്ച് ഭീകര വെടിവെച്ചു കൊന്നുകളയും. പിന്നെ ഇവയെക്കാൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു കാര്യം കൂടിയുണ്ട്."

കാലൻ: "അതെന്താണ്?"

ഞാൻ: "എം.ഡി. രാധിക എന്നൊരു പെൺകുട്ടി ചെറുകഥകൾ എഴുതുന്നു. കേരളത്തിൽ താമസിച്ചാൽ അവ വായിക്കേണ്ടിവരും."

കാലൻ: "എന്തെടാ എസ്സാഞ്ചെററ്റ് ചെയ്യുന്നത്?"

ഞാൻ: "ഇല്ല പ്രഭോ. നാല്പതാം ലക്കം മാത്യുമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ 'പ്രതികാരം' എന്നൊരു കഥയുണ്ട് അവരുടേതായി. അ

നല്ല" എന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി. വർണ്ണോജ്ജ്വലമായ കഥാലോകത്ത് വർണ്ണാഹിതമായ ഒരു കഥയുമായി ശിഹാബുദ്ദീൻ പൊയ്ത്തുകൂടവ് കടന്നുവരുന്നു (ഇന്നയുഗം വാരിക നോക്കിയാൽ ഈ ആഗമനം കാണാം). തന്റെ തെറ്റു മനസ്സിലാക്കി കഥാകാരൻ തനിയെ അങ്ങ് തിരിച്ചു പോകുമോ?

☆ ☆ ☆

പട്ടം താണുപിള്ള പ്രധാനമന്ത്രി (അന്നു മുഖ്യമന്ത്രി എന്നല്ല പറയുക). സി. കേശവൻ, ടി.എം. വർഗ്ഗീസ് ഇവർ മന്ത്രിമാർ. ആദ്യത്തെ ആ മന്ത്രിസഭ ഭരണം നടത്തുമ്പോൾ വടക്ക് ഒരു ലാത്തിച്ചാർജ്ജ് ഉണ്ടായി. ക്ഷത്രിയരവരെ കോട്ടയം ആശുപത്രിയിൽ കിടത്തിയിരിക്കുന്നവെന്ന് അറിഞ്ഞ സി. കേശവൻ അവരെ കാണാൻ ചെന്നു. ഡി.എസ്.പി., മന്ത്രിയുടെ അടുത്തുതന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. മുറിവേറാവരെ കണ്ടപ്പോൾ സി. കേശവനു ദുഃഖമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം "അസഹനീയം, അസഹനീയം നിങ്ങളിതു കാണുന്നില്ലേ?" എന്നു പൊലീസ് ഓഫീസറോട് ചോദിച്ചു. അന്നു പത്രത്തിൽ വായിച്ചതാണ് ഇത്. മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ബേക്കറും ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ബാവ താനുരും വരയ്ക്കുന്ന "ഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ" കണ്ടു ക്ഷതംപററിയിരിക്കുന്ന വായനക്കാരെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഞാൻ പുതായിപന്മാരോടു ചോദിക്കട്ടെ: "അസഹനീയം, അസഹനീയം നിങ്ങളൊക്കെ ഇതു കാണുന്നില്ലേ? വാരിക പണം കൊടുത്തു വാങ്ങുന്നവരെ ഇങ്ങനെ ലാത്തിച്ചാർജ്ജ് നടത്തി കൈയും കാലും ഒടിക്കുമോ?" (ഇത്രയും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ദീപിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് കിട്ടിയത്. അതിൽ പരശുവും ബേക്കർ സായ്പിന്റെ ഹാസ്യചിത്രങ്ങളെ വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു).

തൃതീയ പ്രകൃതി

സി.വി. കുഞ്ഞുരാമൻ, ഈ.വി. കുഷ്ണപിള്ള, എം.ആർ. നായർ (സഞ്ജയൻ), കുട്ടികുഷ്ണമാരാർ ഇവരാണ് നല്ല ഗദ്യകാരന്മാർ. ഇംഗ്ലീഷിൽ സിഫ്റ്റ്, ബർനാർഡ്ഷ, ബർൺസ് റ്റസ്ൽ, ആൽപസ് ഹക്സിഡി ഇവരെ സമീപിക്കുന്ന ഗദ്യകാരന്മാർ ഇല്ല. I have heard of a man who had a mind to sell his house, and therefore carried a piece of brick in his pockets, which he showed as a pattern to encourage purchasers എന്ന സിഫ്റ്റിന്റെ വാക്യം നോക്കുക. അനായാസമായി വാക്കുകൾ വന്നു വീഴുന്നു. അവ ലയത്തിലൂടെ ഒഴുകുന്നു. നേരിയ ഹാസ്യം അതിന് തിളക്കം നല്കുന്നു. ഭാവനാത്മകമായ ഗദ്യം സാധാരണമായ ഗദ്യത്തിൽനിന്ന് അല്പം വിഭിന്നമാണ് എന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എങ്കിലും അത് താഴെച്ചേർക്കുന്ന ഗദ്യംപോലെയാകുമോ? "കൊടുംപാപത്തിന്റെ ശീല പിളർന്നു മരിക്കുന്ന താഴ്വരയിലെ തീർത്ഥാടകനായ നിന്നു നിഴലുകളുടെ മയക്കത്തിലേക്കു കയറുമ്പോൾ ഈ ഓർമ്മ കണ്ണിരാവുന്നു."

(ആറന്മുള വിജയൻ കൂലും വാരികയിൽ എഴുതിയ 'സാക്ഷാദനത്തിലെ പുറുകൾ എന്ന ചെറുകഥയുടെ തുടക്കം) തൃതീയ പ്രകൃതികളായ ഈ വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? എഴുത്തുകാർ ഇങ്ങനെ വായനക്കാർക്കു "ചിന്താക്കുഴപ്പം" ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്തിന്?

സംഭവങ്ങൾ

1) അമേരിക്കൻ സാഹിത്യനരൂപകനായ എച്ച്.എൽ. മെങ്ക്സ്: "മാഥമാറിക്സ് അനുസരിച്ച് ഗർഭധാരണം ഒഴിവാക്കാൻ കത്തോലിക്കാ സ്ത്രീകൾക്ക് ഇന്ന് നിയമപരമായി അവകാശമുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർ ഫിസിക്സിനെയും കെമിസ്ട്രിയെയും ആശ്രയിച്ചുകൂടാ" (ഓർമ്മയിൽ നിന്നെഴുതുന്നത്).
2) ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഇ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് എന്നോട്: "ഉത്സവസ്ഥലത്തു പോകുമ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി കിട്ടുന്ന സ്പർശം ഇതിപ്പിക്കുന്ന

ലൂക്കാച്ച മാർക്സി

സ്റ്റായിരുനെങ്കിലും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് വിശാലമായ വിക്ഷണഗതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ ഏകനയ ഭാവനയുടെ സഹായത്തോടെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യം ഉത്കൃഷ്ടമാകുന്നതെന്നും അങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചവരാണ് യഥാർത്ഥ റിയലിസ്റ്റുകളെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

കരമന ഗംഗാധരൻ നായരാണ് തോന്നുന്ന—ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഓടി).

പുറത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള

മഹാത്മാഗാന്ധി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ജീവിച്ചവനാണ് ഞാൻ. അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. രണ്ടുവാക്ക് അദ്ദേഹം എന്നോട് പറഞ്ഞു എന്നൊക്കെ അഭിമാനത്തോടെ ഞാൻ ഉദ്ഘോഷിക്കും. അതുപോലെ ഇവാഹർലാൽ നെഹ്റു പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ഇന്ത്യയിൽ ജീവിച്ചവനാണ് ഞാൻ എന്നും അഭിമാനഭരിതമായ ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറയും. തേജസ്വിനിയായ അദ്ദേഹത്തെ ദൂരെ നിന്നെങ്കിലും പലതവണ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്നും പ്രഖ്യാപിക്കും. ഇന്നു ഭരണയന്ത്രം ശബ്ദാധിനമായി ഉറുളുമ്പോൾ, അത് ദിഗന്തങ്ങളെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിക്കുമ്പോൾ, ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ ആ നിർലോഭം കേട്ട് തെട്ടിവിറയ്ക്കുമ്പോൾ, പഞ്ചാബിലെ ഓരോ നിരപരാധിയായ പൗരനും മരണത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അനവരതം അറിയുമ്പോൾ ഗാന്ധിജിയേയും നെഹ്റുവിനേയും ആ പൗരനും നമ്മളും ഓർമ്മിക്കാതിരിക്കില്ല. സെൻസിറ്റീവായ ഹൃദയം ഉള്ള ഒരു എഴുത്തുകാരൻ അതിനേതു എന്നതിനു തെളിവാണ് മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെ 'നെഹ്റുവിനെ കണ്ടെത്തൽ' എന്ന ലേഖനം. ലേഖനകർത്താവായ പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ള നെഹ്റുവിനെയും ഇന്ദിരാഗാന്ധിയേയും കണ്ടതിന്റെ ആകർഷകമായ വർണ്ണനമാണിത്. മഹനീയവും മാനസികോന്നമനം ഇതിപ്പിക്കുന്നതുമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ മഹാനായ നെഹ്റു എങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചു, എങ്ങനെ പെരുമാറി എന്നതു ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് അസ്തമനസഭാവം കൈവരുന്നു. ഇമ്മാതിരി ലേഖനങ്ങൾ എപ്പോഴും സാധാരണക്കാരുടെ.

☆ ☆ ☆

റഷ്യൻ മിസ്റ്ററിക് ഗർഭഭവ് പറഞ്ഞ കഥ. ഒരിടത്ത് ഒരു മാന്ത്രികനുമായിരുന്നു. അയാൾക്ക് ആയിരമാടുകളും. ഓരോ ആടിനെയും അയാൾ കൊന്നു തിന്നുന്നതുകണ്ട് ആടുകൾ കാട്ടിലേക്ക് ഓടിക്കുഞ്ഞു. മാന്ത്രികവിദ്യകൊണ്ട് അവയെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ട് അയാൾ ഒരാടിനോട് പറഞ്ഞു: 'നീ ആടല്ല, സിംഹമാണ്.' വേറൊരാടിനോട്: 'നീ ആടല്ല കടുവയാണ്'. ഇങ്ങനെ എല്ലാ ആടുകളോടും ഓരോന്നു പറഞ്ഞു. കാലത്ത് ആട് വധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മറുതള്ളവ ഞാൻ സിംഹമല്ലേ? ഞാൻ കടുവയല്ലേ? എന്നെക്കൊല്ലാൻ ഒക്കുകയില്ല ഇന്നു വധിക്കപ്പെട്ടത് ആടാത്രം എന്നു സമാധാനിച്ചു. മലയാളത്തിലെ മാന്ത്രികരായ നിരൂപകർ ക്ഷുദ്ര സാഹിത്യകാരന്മാരോടുതാകൾ സിംഹമാണ്, താങ്കൾ കടുവയാണ് എന്നൊക്കെ പറയുന്നു. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ അവർ അവരെ ആടായിത്തന്നെ കണ്ടു വധിക്കുകയും ചെയ്യും.

1 തൃതീയപ്രകൃതി=നപുംസകം. തൃതീയപ്രകൃതി എന്നും പ്രയോഗം.